

ELS CONTES HAN FUGIT

- Mare, explica'm un conte! Un conte llarg, un conte molt bonic!

El fill, des del seu llit, reclamava aquella història que allunyava els fets del dia i li permetria entrar al món dels somnis. Sense pors.

Però ella feia temps que havia deixat de creure en contes.

La seva data de naixement al carnet marcava 40, però se li feia estrany associar aquell número amb la imatge que li retornava el mirall cada matí. Aquell número l'espantava!

Quan era petita i veia la gent gran, sempre pensava que eren grans, que es veien grans. Molt grans! Ara, ella no es veia tan gran com la imatge de la gent gran que guardava als seus records. Però aquell número no enganyava.

El príncep blau del seu propi conte havia desaparegut i havia arrossegat darrera seu totes les seves il·lusions i projectes, i les ferides que hi podia trobar al seu cor encara sagnaven i l'abocaven a l'extrem del precipici. I un nus a la gola no la deixava empassar-se la saliva. Ningú no la contemplava com a una princesa, ningú la feia sentir com el personatge rescatat de la maldat de la vida a les pel·lícules romàntiques.

Allí estava ella respirant el dia a dia que ofegava la seva ànima. Una vida marcada pel rellotge amb un temps que no li donava treva per a ella mateixa. Treball, casa, tenir cura del seu nen... Potser, encara que hagués tingut aquest temps no hauria sabut que fer amb ell. La manca de costum...! Però al menys hagués estat el seu temps, un petit tresor: la possibilitat d'avorrir-se, de perdre'l mirant com es movia l'agulla dels segons amb el seu ritme implacable, fascinant, envoltant, sense retorn...

De petita tot resultava fàcil. O això semblava quan mirava enrera. Potser, tot plegat, allò era enganyós. Ja sabia que només guardava amb dignitat elevada aquells records bons. Fugia dels malsons.

Quan anava a l'escola i havia de preparar un "petit" examen, sentia que era una tasca molt pesada que concentrava totes les seves energies i que omplia el seu petit món. Amb la distància, aquella tasca s'havia convertit en quelcom lleuger. I allò que en un altre temps era feixuc, ara ho somiava amb el desig que fes fora les grans preocupacions que envoltaven la seva vida adulta.

Era amb aquesta consciència que envejava el seu fill que li demanava un conte. Aquell conte que li agradaria escoltar per poder dormir-se tranquil·la ella mateixa, per sentir que tornava a la seva infantesa i tot era senzill...

Però els contes havien fugit i ella lluitava per inventar-los per al seu fill, per a què ell dormís en pau.

“El conte d’aquesta nit vol agafar-te en braços i portar-te per sobre de les estrelles. Allà dalt veuràs el món petit, la gent com a formigues, movent-se pels carrers, tornant a casa per sopar i dormir: l’escola, el parc, la casa dels teus amics, casa teva... tot il·luminat amb els fanals que donen llum i alhora fan sorgir les ombres.

I des d’allí dalt sentiràs que tot allò que t’ha passat durant el dia es fa també petit i que ho pots deixar enrera. Llavors la teva ànima volarà lliure per sobre de tot, de la ciutat, de les muntanyes, del mar... I el frec de l’aire a la teva cara podrà netejar les teves llàgrimes i els teus esforços.

I quan el somni que t’ha enlairat senti el pes del teu cos ja dormit et tornarà al llit i et cobrirà amb els llençols. Acaronarà el teu front i et deixarà el cor preparat per l’endemà.”

El nen ja s’havia adormit agafat a la seva ma. I ara gaudia d’aquell moment, amb l’escalfor d’aquella maneta que feia que aquell conte contat retornés cap a ella i la fes volar.

Moltes nits sentia que el conte era més per a ella que no pas per al nen. I llavors va veure amb claredat que era ella la que necessitava aquell moment per poder sobreviure a les pròpies desil·lusions i monotonies. S’havia convertit en una autèntica “yonqui” dels contes del seu fill. Perquè els seus contes havien fugit.

Ella demanava el que tothom demana: poder viure. Una vida quotidiana senzilla. Però la vida li havia donat una butlleta amb un premi complicat. Per això cada nit necessitava posar-se el vestit de princesa i somiar.

“Hi havia una vegada una nena que vivia en un castell, però no era pas la princesa sinó l’ajudanta de la cuinera. Es llevava d’hora i es passava el dia fregant: fregava plats, fregava gots, fregava el terra, fregava els estris de fregar... fregava i fregava i fregava... I així passaven els dies, els mesos i els anys.

La cuinera es va fer gran i va morir i ella va tenir la lleu esperança que potser es convertiria en cuinera. Però tot va passar al revés.

Els senyors del castell havien decidit marxar d’aquelles terres a viure una temporada en una altra de les seves propietats i li van deixar manat que mentre no hi fossin ells allí, el castell s’hauria de mantenir sempre impecable, no fos cas que tornessin...

Seria ella l’encarregada d’aquesta feina que consistia en fregar i fregar i fregar: el rebedor, les habitacions, les escales, els salons, el menjador, el rebost, la cuina... des de l’entrada fins al punt més alt de la més alta torre.

Allò no podia estar passant...

I es va quedar sola.

I dia rera dia va fregar i fregar i fregar. De vegades li venien ganes de fugir però arribava a la tanca del castell i no podia passar. Què era el que la mantenia allí? Ningú no la vigilava, ningú no controlava que fes la feina, i ella fregava pel matí i per la tarda. Tot estava impecable. Tot estava preparat per si els senyors tornaven.

Un dia va arribar al castell un cavaller a sobre del seu cavall i va demanar poder passar uns dies ja que feia molt de temps que estava viatjant. Estava cansat i necessitava menjar i banyar-se i dormir.

Molt distingit va demanar pels senyors del castell. Ella li va explicar que estava ella sola al castell, que els senyors havien marxat a viure a una altra de les seves propietats i que era ella l'encarregada de mantenir el castell preparat per poder fer-lo servir en qualsevol moment. Ella li va dir que de ben segur els senyors del castell voldrien que fos atès com si fos un d'ells i que ella estava allí per a servir-lo.

El cavaller va poder observar que el castell estava en unes condicions magnífiques i que realment la tasca encomanda a la criada estava fent-se a la perfecció.

Ella li va preparar el bany, va prendre la seva roba per rentar-la i cosir-la, va preparar el menjar... I per una vegada va sentir que totes aquelles tasques que havia fet dia rera dia tenien un sentit, les podia fer per a algú.

El cavaller va estar molt agraït i la va obsequiar amb un somriure.

Ella que no havia rebut mai res, va sentir per un moment que era una bella princesa i que tenia un cavaller als seus peus disposat a retre-li homenatge.

Però als dos dies el cavaller va marxar i ella va tornar a ser la mateixa criada de sempre. I va haver de continuar amb les seves tasques. I va tornar a fregar, i fregar, i fregar... perquè ella no era una princesa, i no tindria mai ningú als seus peus.”

Amb aquesta mateixa sensació seia ara al seu llit, abatuda i sola.

La seva vida seguiria avançant i no tindria alternativa? No ho volia per a ella, no ho volia per al seu fill... si semblava que li havia tocat un rol s'havia acabat. No voldria mai seure amb 70 any a un balancí, tapada amb una manta, fent ganxet o punt, mirant com havia caminat per la vida i adonar-se que estava neta però morta, veure que en realitat havia viscut per a uns altres i no tenia res propi.

I el somriure del cavaller a la seva memòria li va donar forces per prendre la determinació que li havia mancat fins aquell moment. El conte havia tornat per rescatar-la, per donar-li la convicció de que encara era possible l'esperança, que encara hi hauria un temps propi, que podria tornar a començar, obrir la tanca del castell i respirar ben fort aquell aire tant pur que arribava a marejar-la i que estava allí fora...

“Als pocs dies el cavaller va tornar. Havia aconseguit parlar amb els senyors d’aquell castell quan es van trobar a la cort. Els havia explicat tot el que s’havia trobat en aquella propietat perduda al mig del bosc. El tracte exquisit que havia rebut d’aquella noia i com gràcies a ella havia recuperat les forces per tornar a casa seva... I mentre ho explicava s’adonava que el seu cor s’havia quedat atrapat en aquell castell amb olor a net i al somriure d’aquella criada...

I va trobar la tanca oberta i el castell buit. Havia perdut la seva oportunitat.

Però potser ella havia guanyat una vida”